

Peter Svetina

Tri reči za zgodbo

Igra o pripovedovanju z dodatkom zgodb

Dramske osebe:

Gregec, smetar

Manuel, brezdomec

Vincencija, kuharica

Žaklina, kuharica

Glas, ta nastopa v Prologu in v 12. prizoru (naj ne bo kateri od glasov nastopajočih)

Prizorišče:

Trg, pravzaprav spodnji del trga. Tam imata Vincencija in Žaklina malo gostilnico, za vogalom pa ima Manuel rezidenco na vrečah, polnih reči, ki jih je nabral sam ali so mu jih prinesli drugi. Dvorana z gledalci je večji del trga. Po njem se giblje Gregec s svojo smetišnico na dolgem ročaju, metlo in kanto za smeti na kolesčkih.

Besedilo je nastalo po naročilu Vodnikove domačije in Slovenskega mladinskega gledališča ter je bilo izhodišče za predstavo *Razcuřane zgodbe* v režiji Maruše Fink, ki je premiero doživela v Slovenskem mladinskem gledališču v okviru Bobrov marca 2022.

Dogajanje:

Vse skupaj se godi od jutra do večera, pravzaprav od jutra do poznega popoldneva po siesti.

Še zadnja uvodna opomba:

Ideja igre je preprosta: če sveta nihče ne pripoveduje, se razleti na sestavne dele, s pripovedovanjem se vzpostavlja nazaj, pripovedovalci in pripovedovalke ga s svojimi zgodbami znova in znova šivajo v celoto. Ponoči in med popoldansko siesto, ko mesto in naši štirje počivajo, trg/svet razpada; ko so budni, si pripovedujejo zgodbe (in jih pripovedujejo publiki), s tem svet sestavljajo nazaj. Tisto, kar je pri vsem pomembno: nastopajoči štirje *ne* vedo, da s pripovedovanjem sestavljajo svet, ujeli smo jih kar tako, sredi njihovih običajnih dnevnih opravil, eden čisti trg, drugi sestavlja križanke, dve osebi kuhata in strežeta v svoji gostilnici, pripovedovanje zgodb med tem je njihovo vsakodnevno in samoumevno početje. Del besedila so dialogi: z njimi se vzpostavlja odnos med dramskimi osebami. Del besedila so zgodbe: te pripovedujejo dramske osebe druga drugi in zlasti seveda publiki. Tretji del besedila so pesmi in songi: gre za drugačen tip pripovedovanja (podprt z melodijo in glasbo), po eni strani pa tudi za komentar dogajanja v času, ko sveta nihče ne pripoveduje, ko naši štirje počivajo ali jih na trgu ni. Prizori si večkrat sledijo, kot bi si dramske osebe podajale besede.

Prolog ali predprizor

Glas (isti kot v 12. prizoru):

Trg ...

Trg je tisti mestni del,
ki se je pretegnil,
ki se je razpel
od hiš na levi
do hiš na desni,
od hiš pred nosom
do hiš za hrbtom.

Song o trgu

Trg je trg za večne čase,
vse je tam in ves čas rase,
spi, zbudi se in menjava,
če je prazen, čezenj tava
blag spomin in težek čas.
Trg je vedno okrog nas.

Vsak trg je dnevna soba mesta:

čez trg se sprehodi,
na njem se poseda
in kava se pije
in časopis gleda

in tramvaj pelje čez
in cesta pelje skoz,
lahko greš peš po njem
pa spredaj nosiš nos.

Trg je dnevna soba mesta
in še spalnica za silo,
če je koga pač življenje
prav nerodno spotaknilo.

Trg je trg za večne čase,
vse je tam in ves čas rase,
spi, zbudi se in menjava,
če je prazen, čezenj tava
blag spomin in težek čas.
Trg je vedno okrog nas.

Okrog in vse okrog,
povsod ob robu trga pa:

trgovinice,
kavarnice,
čistilnice,
postajice,
gostilnice

in v njih gospe, gospodje, fantje in dekleta
prodajajo kar češ na kilo in na grame,
natakajo džus, rum in literce kofeta,
operejo ti hude sanje, štumfe in pižame,
postrežejo za južino krompir pa pol polpeta
in tam stojiš in čakaš bus, ki pelje te do mame.

Na trgu se srečuje,
na trgu se kupuje,
na trgu se posluša
in tam se pogovarja,
na trgu se poseda
in miže v sonce gleda.

Trg je trg za večne čase,
vse je tam in ves čas rase,
spi, zbudi se in menjava,
če je prazen, čezenj tava
blag spomin in težek čas.
Trg je vedno okrog nas.

Vsak trg ima vratarja,
vsak trg ima smetarja,

vsak trg ima brezdomca
in smisel in dva konca.

Trg je trg za večne čase,
vse je tam in ves čas rase,
spi, zbudi se in menjava,
če je prazen, čezenj tava
blag spomin in težek čas.
Trg je vedno okrog nas.

1. prizor

Gregec:

O, lej, veslo! Kaj je *njega* sem prineslo?
In jezik od čevlja brez čevlja!
Pa šopek rož je nekdo odvrigel v koš!

Ta naš trg je res uganka.
Vsako jutro, vsako noč,
ko se kraje po nebu sanko
in ko senca kot obroč
trg objame, po njem tanca,
se dogajajo zasede,
da te zjutraj vse skup zmede:
zjutraj, ko pometam tlak
in ko zračim mestni zrak,
najdem toliko reči,
ki ne sodijo v smeti,
da si pravim: Lej ga, spaka,
je še sreča, da kdo glave
ni odložil sredi tlaka!

2. prizor

Gregec:

Dobro jutro, Manuel! Zajtrk ti prinašam!
Ročka od lučke. Brez bučke in brez žarnice.

Manuel:

Darilo za zajtrk! To se je pa res začel dan! Ja hvala, hvala! A veš, kaj bom naredil iz tega? Raztezno roko, da bom lahko kar od tule spod nadstreška pošlatal, a pada dež al ne pada. A boš kavo?

Gregec:

Ti povem, dans pa zgleda, kot da bi bil ponoči tule na trgu sejem. Pa ne moreš verjet, kaj vse se zjutraj tule najde! Lej, veslo! Pa jezik od čevlja. Pa cel šopek rož je bil v košu za smeti!

Manuel:

Tega boš lahko poklonil Žaklini. Ma rada rože. Veslo pa jezik bom pa jaz v križanko vtaknil. Ampak sem te prekinil, oprosti. Daj, pripoveduj.

Gregec:

A bi zgodbo za zajtrk?

Manuel:

Zajtrk si mi že prinesel, tole ročko od lučke. Zgodbo bi za *malco*, za katero je ravno zdajle najbolj ta pravi čas. Samo prej še, a boš kavo?

Gregec:

Prosim, pa bi jo, ja.

Manuel:

Ekola, še mal cukra, izvoli.

Gregec:

Hvala, hvala. No, zdaj pa takole. Aha, ja. Imamo torej veslo pa jezik od čevlja brez čevlja in šopek rož. Prav. Še to: a bi žalostno al bi veselo, al poetično, al razmetano, al zaljubljeno? Zgodbo, mislim.

Manuel:

Razmetano.

Gregec:

Prav. Naslov je *Ruska karavana*.

So se iz Pekinga odpravili na pot k ruski cesarici. Cela karavana. Kamele pa uzdarji pa nalagači pa razlagači. Uzdarji so vodili kamele za uzde. Nalagači so na kamele natovorili čaj, take velike bale, no, pakete čaja. Razlagači so jih pa razlagali. To so spotoma trenirali, ker se niso hotli osramotiti pred rusko cesarico. In so imeli s sabo še enega nosača, ki je zanjo nosil šopek. In potem so imeli s sabo tudi še eno punčaro, eno tako bistro, ki je rekla: Nujno vzeti s sabo tudi veslo in jezik od čevlja brez čevlja. Zakaj ti bo pa to? so rekli uzdarji in nalagači in razlagači. Nosač je tudi to isto vprašal, samo se ga izza šopka ni slišal. A veš, pa bi morali pravzaprav vprašati: Čemu bi to pa to, ne *zakaj*. Ampak ta punčara je bila bistra in ni popravljala vsake slovnične napake. Je samo rekla: To moramo vzeti sabo. In so vzeli.

Na eno kamelo so naložili veslo pa jezik od čevlja brez čevlja. Kamela gor, kamela dol, itak jih je cela karavana, so rekli, pa so se odpravili. Jaz bom šla s kamelo spredaj, da bom rezala zrak, je rekla punčara. Aja, pa vodo so imeli tud s sabo, jasno, nekaj vode, ker so šli čez puščavo Gobi pa čez širne ruske stepe. In so potoval, dolgo so potoval. Cika-coka, cika-coka. Kamele so stegoval jezik. Uzdarji so stegovali jezik, nalagači so stegovali jezik, razlagači so stegovali jezik. Tud nosač ga je stegoval, amapk se ni vidlo, ker je bil za šopkom. Tako so bili žejni. Samo punčara ga ni stegovala, ker je bila na kameli in je bila ta prva. Zdaj bo čas, je rekla punčara. Lejte, takole, je rekla vsem dol s kamele. Tale jezik od čevlja brez čevlja se bo stegoval namesto vaših jezikov. Vam jih ni več treba, bo to prevzel on. Poka! Vsi so pospravili jezik, popil je vsak malo čaja in šli so naprej. In res! Se je zdaj stegoval jezik od čevlja brez čevlja namesto njihovih. Vleku se je in se je vleku po tleh. In je bil problem, ker so kamele tacale po njem pa se spotikale. So postavili kamelo s punčaro in z jezikom čisto na konc karavane. Samo zdaj je bil pa problem, ker kamela in punčara nista več rezali zraka ostalim. So vzeli nožke pa žk! žk! žk! so porezal zrak, da je šlo lažje. Ker a veš, zrak je v puščavi Gobi pa na širnih ruskih stepah tako vroč, da je gost kot zoc od kave. No, so rezali zrak, ampak je šlo počasi, počasi. Čakite! je rekla punčara. Mamo veslo! In so nainštiral enega razlagača. So ga prešolal, da bo veslač. So ga posadil na kamelo spredaj in je veslal po zraku. To je šlo zdaj še hitrejš, kot če bi zrak rezal. So kar tekli ostali zadaj. Spredaj veslač z veslom, zadaj punčara z jezikom iz čevlja brez čevlja, vmes pa karavana. Pa še rože v šopku so v lahnem pišu vetriča ostajale lepo frišne. In pridejo do Moskeve. Trara! Trara! Vsi jih čakajo, vsi jih pozdravljajo, cesarica jim pride naprot. In razlagači uigrano razložijo čaj. Ni čudno, ker so bili n-trenirani. Aplavz! In potem vpraša cesarica: Čemu pa mate veslo in jezik od čevlja brez čevlja? Ji razložijo, da namesto da bi zrak na poti rezali, so ga odveslaval. In namesto da bi kamele pa uzdarji pa razlagači pa nalagači pa nosač stegovali jezik, ga je namesto njih stegoval jezik od čevlja brez čevlja. Se ozrejo. In vidijo, da se je jezik od čevlja brez čevlja raztegnil do Pekinga, da je naredil skoz puščavo Gobi in skoz širne ruske stepe eno tako pot, en kolovoz. To bo zdaj cesta, reče kraljica. In od takrat je bila to cesta, po kateri so tovorli čaj pa svilo pa kurkumo pa podkve za kamele. Punčara je ostala na dvoru in je ratala cesarica, ker una cesarica je bila že stara in je rekla: Če je tole dekletce tako bistro, bo dobro vladalo. In nosač šopka, ki zadaj za njim ni čist dobro vidu, komu mora šopek dat, ga je dal punčari. In punčari je bil šopek všeč. Všeč ji je bil pa tudi nosač, zato sta se poročila. Uzdarji in nalagači in razlagači so od takrat naprej z lahkoto odveslaval

zrak, kadar so bili na poti, in za njimi se je plazil jezik od čevlja brez čevlja. Samo njega ni pa noben vprašal, če je s tem zadovoljen.

Manuel:

Dobra, dobra. A boš še kavo?

3. prizor

Žaklina:

Najprej kavo.

Vincencija:

Glej, kaj se nama je nocoj prikotalikalo semle pod mize. Zaboječek rib! Pa glava zelja. Pa pomaranča. Še ena. In vse to listje! Od kod je vse to odpadlo listje? Za celo vrečo ga bo!

Žaklina:

Daj, pridi najprej na kavo.

Vincencija:

Zeljna glava s pomarančo,
to bo za solato!
To bo za solato!

Rezanci pa malo česna,
to bo za prikuho!
To bo za prikuho!

Za ta glavno bo pa riba.
Riba, ki po trgu šiba.
Riba, riba, ki po trgu šiba!

Žaklina:

Pa fejest koriandra čez! Danes si bodo polizali vse prste!
Ampak, daj, pridi najprej na kavo! Sedi, da ti povem.

Vincencija:

Pripoveduj. A se ti je že navsezgodaj kaj zgodilo?

Žaklina:

Ni se meni, jaz sem samo videla. Pintov barček poznaš, a ne? Tam ob križišču, na tisti strani, kjer pelje cesta proti štadionu. No, lej. Sem zračila, sem položila blazino na stol ob oknu. Pa tole vidim: soseda, tista iz bloka čez cesto, ne more prečkat prehoda. Stoji tam pa ne gre čez. Ne gre pa ne gre, kot da je postala kip. Ampak začelo se je pa takole.

“Ej, posodi mi brke, hitro!” je vzkliknila Bonaca Nunu. Bonaca je bila psička, majhna, kosmata. Nuno je bil njen gospodar, okrogel, brkat in z očali. Vsako jutro sta šla v Pintov barček ob glavni cesti. Nuno je pil kavo in kazal Pintu fotografije, ki jih je posnel dan prej, Bonaca se je sprehajala na ulico in nazaj v barček in spet na ulico in tako naprej. Je gledala, če je vse v redu.

Zdaj ni bilo.

Stara soseda, gospa Filantropa, si ni upala čez cesto. Sicer je bil tam prehod za pešce. Ampak brez semaforja. So se avtomobili tudi ustavljali, da bi jo spustili čez, ampak gospa Filantropa je imela dve vrečki in palico pod eno pazduho in zaprt dežnik pod drugo. Se ni mogla odločit, kdaj naj stopi na cesto. Pa so avtomobili odpeljavali naprej. Ona je pa obstala na pločniku.

“Ej, posodi mi brke, hitro!”

Bonaca si je pritrdila brke na smrček in stekla na cesto.

“Ustavit, lepo prosim! Stop, stop!”

Je stopicnila h gospe Filantropi in z njo prečkala cesto.

“Brki pomagajo,” je namignila sosedi.

“Kavo, prosim, in še eno šilce,” je naročila gospa Filantropa Pintu, “tole me je zdelalo. Tale negotovost me zmeraj zdela.” In je izpraznila šilce. “Še dobro, da je prišla Bonaca. Zlata psička.”

Medtem si je Nuno brke že namestil nazaj pod nos.

“Vidim, da se z brki da vse skomandirat,” se je oglasil dečko v delavskem kombinezonu, ki je stal v kotu ob točilnem pultu in srkal kavo. “A bi mi jih posodili?”

“Ja, izvolite, prosim, prosim,” je rekel Nuno in si jih spet snel.

Dečko, ime mu je bilo Aristofan, je odšel z brki v park in se postavil pod platano, ki se pred zimo edina še ni otresla. Liste je odmetavala tako počasi, da je moral Aristofan prav vsak dan grabiti pod njo. Pa vsak dan samo za smetišnico listja.

“Alo! Zdaj pa vsi dol! Gremo!”

Se je usulo listje s platane, kot bi pritisnil na gumb.

Tri vreče ga je nagrabil. In odnesel brke nazaj Nunu. Vreče pa postavil ob vhod v barček.

Pijejo kavo. Zdaj v miru pijejo kavo, Nuno, Filantropa in Aristofan. Bonaca pa špencira na ulico pa nazaj.

“Nuno, hitro! Posodi mi brke!” vzklikne zdaj Filantropa.

Po ulici dol prihaja sosed Fuentes. Čeden dečko, istih let kot sosed. Že dolgo sta sosed, ampak možak Filantrope sploh ne opazi.

Hitro brke gor.

Stopi Filantropa k vratom in gleda po ulici.

Sosed se bliža. Opazi njene brke. Opazi njo. Končno jo opazi!

Bumf!

Ni bil pazljiv pa je padel čez vreče z listjem. Čeznje pa mednje. Poln listja je kot medved spomladi.

“Bi kavo?” vpraša Filantropa.

Bi.

No, saj zgodba gre še naprej, ampak zdajle nimava več časa. Morava kosilo pripraviti, ob dvanajstih bodo prvi gostje tule. Ampak samo še tole, ker

to je pa pomembno: sosed je pomagal Filantropi odnesti vrečke domov. Spotoma ji je namignil, da je brez brkov še lepša.

Listje je bilo treba pograbit na novo.

Tisti dan Nuno brkov ni več posojal. Do večera jih je neprekinjeno nosil pod nosom. Zdaj najbrž še spi, brki pa počivajo na nočni omarici.

Vincencija:

He, he! Brk brkati, brki v črki, brki v omaki, v brk se piši, v križanko zapiši!

4. prizor

Gregec:

Ej, kaj je narobe z brki?

No, samo tolko, lej, kdo stanuje tule?

Brknar. Brkinar. Brkveš. Brkec. Brkič. Brkvar.

Sami brki!

In križanka! Ta je pa itak taglavna! Ta-glav-na!

Samo Manuela je treba vprašat.

No, Manuel, a je križanka taglavna?

5. prizor

Manuel:

Križanka je križišče besed.

Ene pristajajo, druge se pripravljajo
na polet.

Križanka je katalog zgodb.

Rdeče so in oranžne

in temne in svetle in iz samih pik

in vsakršnih podob.

Ene so srečne do oblakov,
druge so stisnjene od stisk.
Posebne zgodbe so odete
v belo belino.

Zgodbe tacajo okrog,
dokler se ne usedejo
v srce.
Tja pridejo, ko smo otroci, in ostanejo,
ko nam posivijo
lasje.

Zgodbe tavajo okrog, dokler jih kdo
ne najde, ker ne gre samo
mimo.
In jih pove ta pravim ušesom.
Takim, ki ne slišijo samo glasu,
ampak tudi tišino.

Tako je to s križanko. Točno tako.

Ampak prej je bil brk, pred križanko je bil BRK! Takole. Gre v križanko. Kaj
je pod nosom in ti gre v nos? B-R-K. Besede so bile pred križanko. In črke so
bile pred besedami. No, če že ne črke, glasovi pa. Recimo K! BrK. Kompot.
KompliKacija. KožuščeK. Klaftra. KotličkeK. Komet. Krajec. Kneginja. Kava.
Koš. Križanka. Kralj. DedeK.

Hm. Dedek ...

Eno zgodbo o dedku poznam.
Ampak je ... tako ... malo žalostna.
Ja ... malo žalostna.

6. prizor

*Neopazno pride Vincencija s kosilom za Manuela, ampak ko sliši, da pripoveduje,
se usede in posluša.*

Manuel:

Nekoč je živel dedek. Ni živel sam, sploh ne. Živel je z babico. Vsako sredo sta se oblekla in se odpravila v mesto v kavarnico, kjer sta si naročila kavo. Saj bi si jo lahko skuhalo doma, ampak že leta in leta, še od takrat, ko sta hodila še v službo, sta ob sredah dopoldne skupaj pila kavo v kavarnici. Tako sta bila med vsemi opravki čisto malo bliže skupaj.

Dedek je živel tudi s psičko. Bela je bila in dolgodlaka, da ji je rep kot zastava vihral, kadar je po travnikih tekla k njemu, ko jo je poklical.

In z vnučkom in vnučko se je igral. Dolge ure jima je pripovedoval pravljice in gledal bagre in hodil po gozdu in raziskoval šture in mah pod smrekami in suho listje, skozi katero so si naredili hudourni potočki svoja pota. Ampak zdaj sta bila že velika, v gimnazijo sta hodila. In prihajala na obisk, so kaj pojedli, se pogovarjali.

Nekoč se je zgodilo, da je bila babica prezaposlena. Brat je morala in pisat. Pa ni imela časa, da bi v sredo odšla z njim v kavarnico.

“Pa tudi jaz ne bom šel,” si je rekel dedek, “saj razumem. Nima časa.”

Ampak tudi naslednjo sredo ni imela časa. Šele tretjo sredo sta šla spet v kavarnico.

“Saj bova kmalu nazaj, a ne?” je vprašala. “Potem moram še nekaj prebrat. Ampak kaj pa, če bi si kavo skuhalo kar doma?”

“Pa si jo skuhajva kar doma,” je rekel dedek.

Od takrat sta si kavo ob sredah kuhala doma.

Včasih sta sedela za mizo v kuhinji, včasih si jo je babica vzela kar v delovno sobo.

Neko sredo dedek babice ni več spomnil na njuno kavo. Mogoče ji pa ne paše takole posedat, je pomislil. Babica se tudi ni spomnila nanjo.

“Saj razumem,” si je mislil dedek, “delo ima.” In je odšel s psičko na sprehod.

Vnučka in vnuček, ki bi morala biti že vnuk pa vnukinja, ker sta bila že tako velika, sta včasih prišla na kosilo. Včasih sta pa, ker sta imela tudi pri dedku in babici vsak svojo sobo, ostala tudi več dni.

Tokrat tudi.

“Kosilo!” je poklical dedek.

Posedli so, pojedli. Potem so vstali, vnučka in vnuček sta pospravila pa odšla vsak v svojo sobo. Babica tudi.

“Bom šel pa na sprehod,” si je rekel dedek, “delo imajo. Saj razumem.”

Naslednji dan so pripeljali drva. Dedek jih je zlagal. Počasi jih je zlagal. Vnuček in vnučka sta prišla iz šole in veselo pozdravila. Pa odšla vsak v svojo sobo. Babica je prišla ven in mu pomagala na koncu pobrati trske, ki so še ostale po dvorišču.

Potem je dedek skuhal kosilo.

Pojedli so. Po kosilu so pospravili za sabo.

Sreda je bila.

“Eh,” si je mislil dedek, “kavo z babico tako zelo pogrešam. Ampak saj razumem, nima časa. Pa malo bi tudi pokramljal z vnučkom in vnučko. Ampak šola je pač šola. In onadva tudi odraščata. Svoje skrbi imata. Vsak ima svoje skrbi.”

Pa se je oblekel in odšel s psičko na sprehod.

Tudi po kosilu naslednjega dne.

Hodil je, malo zamišljen, psička pa je tekala okrog njega in mahala s svojim repom kot z zastavo. Hodila sta, dolgo sta hodila. Veliko dlje kot po navadi.

“A, sta že nazaj?” je vzkliknila babica, ko sta se vrnila. V delovni sobi je pravkar ugasnila luč. “Boš poslušal z mano dnevnik?”

“Hm, niti ne vem,” je rekel dedek.

Še dan kasneje so se po zajtrku odpravili kot običajno vsak po svoje: dedek na sprehod, babica v delovno sobo, vnuček in vnučka v šolo.

Megla je bila. Gosta mlečna megla. In vse okrog še sneg. Vse ena sama belina.

In je minilo poldne.

Vnuček in vnučka sta se vrnila iz šole.

Je bilo že pozno popoldne.

“Ej, a danes ne bo kosila?” se je spomnila vnučka. Res je bilo že pozno za kosilo.

“Saj res, kje pa je sploh dedek?” se je oglasil iz svoje sobe vnuček.

“A ga ni doma?” se je začudila babica in vstala izza delovne mize.

Ni ga bilo. Tudi psičke ni bilo.

“A ni šel zjutraj skupaj z vama od doma?”

“Ja, je šel,” je rekla vnučka. “Pa zavil spodaj na cesti levo kot po navadi. Midva sva šla pa na avtobusno postajo.”

Oblekli so se in se odpravili ven.

“Čudno,” je rekla babica.

Megla je še kar vztrajala. Gosta mlečna megla.

“Da nista zašla?” je zaskrbelo vnučko.

“Pa ne bi s psičko zašla,” je odvrnil vnuček. “Psička ne bi zašla, saj pozna vsako pot.”

Hodili so in našli v snegu sledove dedkovih čevljev in psičkinih tac.

Skoraj stekli so, da bi čim prej našli oba.

Sledovi so se vlekli po kolovozu in čez travnik.

Sredi travnika jih je zmanjkalo.

Babica, vnuček in vnučka so obstali.

Vse okrog njih je bila megla. Sama mlečna megla. In sneg, bel do meglene neba. Ena sama belina.

“Kam gredo pa naprej?” je vprašal vnuček.

“Dedek! Dedek!” je klicala vnučka.

“Dedek! Dedek!” je klicala babica.

Vnuček pa je tekkel naprej in iskal, kje se sledovi spet pojavijo. Tekal je naprej in okrog, ampak zmeraj je naletel le na sledi lastnih čevljev.

“Nič!” je zasopel rekel, ko se je vrnil. “Tu se končajo!”

“Dedek! Dedek!”

“Dedek! Dedek!”

Prišli so reševalci s psi in policisti. In iskali in iskali, ampak niso našli ne dedka ne psičke.

“Lejte,” je pojasnjeval glavni policist. “Tele zadnje sledi so bolj vdrte. Lahko, da sta tukaj dalj časa oba stala. Ampak prej bi rekel, da sta se odrinila, skupaj odrinila. Prednji deli odtisov so globlji.”

Kam sta se odrinila? Kam sta zginila?

Dedek in psička se nista več vrnila. Včasih se je vrnila samo megla. Gosta mlečna megla. Vsa bela. Prebela.

Vincencija:

Ta je žalostna.

Manuel se zdrzne; ni vedel, da ga Vincencija posluša.

Vincencija:

A si ga poznal?

Manuel:

Koga?

Vincencija:

Dedka.

Manuel:

Hm.

Vincencija:

Manuel, kosilo sem ti prinesla, če boš.

Manuel:

Ti si zlata. Kneginja zlata plemenita Vincencija.

7. prizor

Gregec:

Žaklina, šopek sem ti prinesel.

Žaklina:

O, pa kako čeden!

Gregec:

Kdo, a šopek al jaz?

Žaklina:

Se ve, se ve. Odnesi, prosim, tole kralju. Mogoče mu bo prišlo prav za križanke. Toliko črk pometem zadnje čase, da je čudno.

8. prizor

Gregec:

Žaklina ti pošilja kup črk za križanko.

Manuel:

Hvala.

Gregec:

Si pa redkobeseden. Kaj pa je?

Manuel:

Nič. Samo ene zelo žalostne zgodbe sem se spomnil.

Gregec:

A mi jo boš povedal?

Manuel:

Ne bom. Je preveč žalostna, da bi jo še enkrat.

Gregec:

No, potem te bom raje malo razvedril. Zvonc.

Ej, daj, no! Zvonc.

Manuel:

Cimper.

Gregec:

Ropotarna.

Manuel:

Anatolijin.

Gregec:

Narobesvet.

Manuel:

Tempelj.

Gregec:

Jutri.

Manuel:

Intihar.

Gregec:

Zgubu si!

Manuel:

Eh, saj ti pravim, nisem v formi. Po žalostnih zgodbah nisem v formi.

9. prizor

Žaklina:

Kaj se pa gresta?

Gregec:

Z besedami tekmujeva črke.

Žaklina:

In kako se to gre?

Gregec:

Zadnja črka ene besede mora bit prva črka naslednje. Pa končna se ne sme ponovit.

Žaklina:

A takole? *Šopek kumina ametist teči iščem minutko okrog grm mežik klobasa.*

Gregec:

Konc, zgubila si, a se ti je ponovil.

10. prizor

Vincencija:

Ej, čakajte, čakajte! A si rekel klobasa, Gregec? A vam povem eno zgodbo s klobaso?

Žaklina:

Lahko.

Gregec:

Ja, daj.

Manuel:

Pripoveduj.

Vincencija:

Naslov je *Klobasa v rajskem vrtu*.

Bila je mlada gospa Amelie. Domačini so ji rekli Amelija. Imela je svoj Rajski vrt. Tako se je imenovala cvetličarna, ki jo je imela. Domačini iz tiste mestne četrti so tja hodili kupovat rože, naročali so cvetlične aranžmaje, ikebane, vse take reči. Pa seveda so k njej nosili tudi zavijate darila. Knjige pa nogavice pa kakšen dežnik pa škatlice z igračami.

In tudi kakšno torto, ki je bila lepo zapakirana v škatlo. Ali kakšno škatlo piškotov. Če je gospa Amelija zavijala takšno darilo ravno v času kosila, jo je silno mikalo, da bi kaj tistega sladkega čisto malo pokusila. Je bila sladkosnedna.

No, prinesel ji je pa nekoč en starejši gospod iz soseske, gospod Antonio, zavite tudi klobaso. Čisto navadno in preprosto klobaso za skuhat. Če jo lahko zavije za rojstni dan, prosim. Popoldne se bo pa oglasil.

Ni težko zavite take majhne reči same po sebi. Ampak klobaso je pa težko zavite, ker je mastna. In če je mastna, se na ovojnem papirju takoj pojavijo madeži maščobe. Tako zavitega darila pa ne more dat iz rok!

Je šla gospa Amelija v zadnji prostor iskat kakšno lepo celofanasto ali polivinilasto vrečko, da bo klobaso dala noter pa jo šele potem zavila.

Vrata v cvetličarno so bila pa odprta. Seveda. Toplo je bilo, taka lepa pozna pomlad, sonce.

In medtem ko je gospa Amelija iskala vrečko v prostoru zadaj za cvetličarno, je klobaso zaduhala psička. Ne vemo, kako ji je ime, ker je bila potepuška, iz zavetišča je ušla.

No, je ta psička zavohala klobaso skoz odprta vrata in je pritekla v cvetličarno in skočila na pult in mljask! mljask! Je ravno končevala drugo polovico, ko se je vrnila gospa Amelija.

“Ej!” je zaklicala.

Psička je dvignila glavo in hitro skočila na tla pa k vratom.

Pa se je ustavila.

“Kaj naj zdaj samo s tem koščkom?” je rekla gospa Amelija. “Na, pojej jo zdaj do konca, če si jo že začela.”

In ji je odnesla zadnji košček klobase.

Psička se je usedla lepo na spodvito zadnjo taco pa jo gledala.

Ji je bilo čudno, da ni vzela metle pa jo napodila in da ni kričala nanjo.

Pojedla je zadnji grižljaj.

“Čigava pa si?” jo je vprašala gospa Amalija.

Se je izkazalo, da ni od nikogar. Ni imela ovratnice.

Hajdi z njo k veterinarke, še sreča, na isti ulici je bila.

Je vzela napravo in z njo prebrala čip.

“Iz zavetišča je, od nikogar ni, že nekaj mesecev jo imajo tam,” je rekla veterinarke.

In kaj zdaj?

Hm.

Popoldne je prišlo. In z njim gospod Antonio, ki je prinesel zavit klobaso.

“Dober dan, pa sem se oglasil,” je rekel.

“Dober dan,” je odzdravila Amelija izza pulta. Pa kar stala.

“Po klobaso sem prišel,” je rekel gospod Antonio.

“Ja,” je odvrnila Amelija.

Pa je kar stala za pultom.

“Za rojstni dan je bila, a ne?” je vprašala potem.

“Ja, tako, tako, ja.”

“Za koga pa, če smem vprašati?”

Gospod Antonio se je zazrl vanjo. Pa je molčal.

“Zame, veste,” je končno odvrnil. “Nikogar več nimam, da bi mi voščil za rojstni dan, pa si prinesem sam svoje darilo k vam zavito in si ga potem poklonim ... Takole rata, ko si star.”

Gospa Amelija ga je gledala in tehtala.

Potem je odšla v prostor zadaj.

In se čez hip vrnila.

S psičko. Okrog vratu ji je zavezala mašnico.

Je gledal, stari gospod, Amelijo. Je gledal psičko. Nič mu ni bilo jasno.

“Tale psička je pojedla vašo klobaso, ko sem šla zadaj, da bi našla kakšno vrečko. Brez vrečke bi bil ves papir masten. ... A bi ... mislim ... ne bi bili več tako sami.”

Gospod Antonio je še kar strmел v njo pa v psičko. Potem se je usedel na stol, ki je stal v kotu cvetličarne.

In psička se mu je približala, se dvignila na zadnje tačke in se s prednjima naslonila na njegovo koleno. Pa ga je gledala s temnimi vdanimi očmi.

Saj danes ji ne bo treba nič več dat za večerjo, je pomislila Amelija. Rekla pa tega ni.

Gospod Antonio ni zdržal pritiska pasjega pogleda. Še sreča, da ga ni. Ko je bilo to že jasno, je Amelija stopila k njemu in rekla: “Vse najboljše za vaš rojstni dan.” Pa ga objela.

Potem so vse uredili. Gospod Antonio je iz zavetišča posvojil psičko. Amelija ji je kupila povodec in ovratnico. Veterinarka ji je dala prvo škatlo hrane.

Od takrat sta vsak dan prihajala mimo cvetličarne. Gospod je pozdravil Amelijo, psička pa je stekla noter, ker je vedela, da jo pri Ameliji čaka piškot. In od tistega časa naprej je gospod za svoj rojstni dan zmeraj kupil klobaso za psičko. In kos torte za gospo Amelijo. Odneseł ji ga je v času kosila.

Manuel:

Mi smo ga pa že pojedli. Odlično je bilo, puncì, odlično! Posebej še tista zeljna solata s pomarančo!

Žaklina:

Pomaranča je kot sonce.

Vincencija:

Pomaranča je sonce.

Gregec:

Sonce je, ki ga nosiš v sebi.
Sonce je, ki je gor na nebu.
Sonce je, ki ga maš v rokah.

Vincencija:

Temu, ki ga imaš v rokah, se reče pomaranča.

Manuel:

Jaz bom s svojim soncem zdaj malo zadremal.

Vincencija:

Na, še pomarančo.

Gregec:

Mi pa tudi vsak po svoje. Vedve prideta proti večeru, a ne?

Žaklina:

Zdajle po kosilu je pavza. Je siesta. Saj je tudi tale naš utihnil.

12. prizor

(Mislím, da je bolje, če tega ne poje katera od dramskih oseb v živo, ampak je posneto. Vsi štirje so namreč v času, ko gre trg na kose, tako ali drugače odsotni: spijo, dremajo ali jih ni na trgu. Skratka: ne vedo, kaj se na trgu dogaja tačas in zato o tem tudi ne morejo govoriti/peti. Na začetku se dvorana nekoliko osvetli, da postane trg, lahko pade čeznjo tudi svetlobna mreža, kot bi bila križanka. Med songom naj se po dvorani razpiha liste/lističe, na katerih so napisane samo črke ali cele besede: VRAN, PERO, LASULJA, ŠTOR, KIHNIL, ZAJEMALKA, ŠTUMF, MIŠJI DREKEC, MREŽA ...)

Glas:

Trg zaspal je. Trgec drema.
Naj bo noč in naj bo siesta,
ko vse utihne sredi mesta
pa le tu in tam še
kdo čez trg zapelje:
tovornjak, ki vozi zelje,

kombi, ki prevažata ribe,
tramvaj, ki se sencu ogiba ...

... Takrat se godijo,
kot bi stopil v čarovnijo,
čudne, čudne, čudne
in še enkrat čudne

reči.

Sicer vse je tiho,
nihče ne posluša,
nihče ne pripoveduje.

*Nihče ne posluša.
Nihče ne pripoveduje.*

Dragi moji, to je ...
to je tisto čudno.
To je tisto hudó čudno.
Hudó čudno, čudnohudo.
Čudnohudo, hudohuje!

Takrat sence so kot noži,
ki zarežejo po koži
vsega, kar se skup drži ...

Vsega, kar se skup drži!

Drugi song o trgu ali Song o rezanju in šivanju

Zeljne glave in korenje,
senca reže, sonce seka,
jutri huda bo pripeka!
Kamion, ki pelje ribe,
in tramvaj, ki gre v garažo,
vse bo šlo na pol in v franže!

Kdor čez trg gre,
kar čez trg gre,
bo na kose šlo!

Vse razpade, svet razpade
na koščice, na komade,
da je sama žolca!
Sam razcuf in direndaj,
vse počez, gor, dol in vkraj,
kdor to vidi, se mu kolca!

Kdor čez trg gre,
kar čez trg gre,
bo na kose šlo!

Ena sama je arcnija,
ki vse to nazaj povija,
ki vse to nazaj sešije.
Eno samo je zdravilo,
ki bo vse to zacelilo,
ki vse spet nazaj sešije.

Več imen ima ta reč:
zgodba, pesem, pravljica.
In en gumb: Pripoveduj!
Pripoveduj!
Pripoveduj!
Pripoveduj!

Vse razpade, svet razpade
na koščice, na komade,
da je sama žolca!
Sam razcuf in direndaj,
vse počez, gor, dol in vkraj,
kdor to vidi, se mu kolca!

Kdor čez trg gre,
kar čez trg gre,
bo na kose šlo!

Ena sama je arcnija,
ki vse to nazaj sešije,
eno samo je zdravilo,
ki bo vse to zacelilo:
Pripoveduj!
Pripoveduj!
Pripoveduj!

13. prizor

Gregec:

Ne moreš verjet! Ne moreš verjet! Kot da zjutraj ne bi nič pospravil! Kot da zjutraj ne bi nič v red dal! Vranovo pero. Pa veliko skoraj kot krilo. In mreža. Ribiška mreža v košu za smeti! In mišji drekec. No, vsaj ta je nekaj običajnega na trgu.

Manuel:

Ej, Gregec, slišim, da imamo nekaj novega. Kaj imamo? Sedi, pripoveduj!

14. prizor

Žaklina:

Kavo, Vincencija, boš kavo?

Vincencija:

Artičoka!

Žaklina:

Kaj?

Vincencija:

Popoldne nama je prikotalilo artičoko pa še eno.

Žaklina:

Za večerno juho. No, ampak a boš kavo?

Vincencija:

Bom, bom, prosim. Pa nekaj ti moram povedat.

Žaklina:

A bo zgodba?

Vincencija:

Več kot zgodba.

Žaklina:

Sedi. Pripoveduj.

15. prizor

Vincencija, Gregec (hkrati):

Torej. Takole je bilo ...

Luč ugasne. Konec.

DODATEK ZGODB

za pripovedovat, seveda

Vran željá

Čisto na vrhu stolpnice, na strehi, je bila majhna soba. Včasih je imela snažilka tam shranjeno metlo in vedro pa flaše s čistili. Ampak odkar so blok čistili zaposleni iz mestnega čistilnega servisa, je ta soba samevala.

No, bi samevala, če ne bi Ulrika in Svit nagovorila mame in očeta, da sta jo najela od hišnega sveta. Vse popoldneve sta preživela tam. Velika okna je imela in vrata na teraso. Ampak vrata so bila zaklenjena, da ne bi onadva hodila ven in se sklanjala čez ograjo. Zelo visoko je bilo, zelo visoko. Sta pa lahko odprla okna in veter jima je pihal skozi lase in za majico.

Včasih, kadar je na mesto legla megla, se je zdelo, da je njuna soba kot luč svetilnika, ki kuka ven.

“Ej, tamle spodaj je morje!” je rekel Svit. “Kako lepo bi bilo letet nad morjem.”

“Morje je,” je ponovila Ulrika, “pa če je morje, a ne bi razprostrla ribiške mreže? Mogoče bova pa kaj ujela.”

Sta jo razprostrla, staro ribiško mrežo, ki jima jo je lani na morju poklonil star ribič.

Nista mislila čisto zares, da bi se kaj ujelo v mrežo, saj ribe po zraku ne letajo, a ne?

Ampak nista pa mislila, da se lahko v mrežo ujame ptič.

In se je. Velik črn vran se je ujel v mrežo.

“Ojoj,” je rekla Ulrika.

“Ojoj,” je rekel Svit, “tega pa nisva hotela.”

Osvobodila sta vrana, poletel ni, ampak ni se zdelo, da bi imel poškodovano perut.

Sta mu postlala v sobi in pustila okno toliko odprto, da bo lahko odletel, ko bo hotel.

Zvečer ga ni bilo več.

Ampak zjutraj, preden sta šla v šolo, je bil spet v gnezdu, ki sta mu ga pripravila.

“Hm,” je rekla Ulrika.

Ampak zvečer ga spet ni bilo.

Zjutraj pa spet.

“Čudno,” je rekel Svit. “Zakaj bi se vran vračal v sobo, ko ima pa vse nebo pa vsa drevesa pa vse strehe pa vse napušče na razpolago?”

V bloku se je pa začelo dogajati nekaj nenavadnega.

Prvo noč je miška pobrala vse zobe, ki so izpadli otrokom dan prej. Da je bila miška, so vedeli, ker je na hodniku ostal mišji drekec.

Naslednjo noč se je v stanovanju gospe Fride pojavil zajec z velikimi ušesi. Sedel je v dnevni sobi in jo poslušal. Samo poslušal jo je.

Še naslednjo noč je gospod Kovač, ki je prihajal zelo zgodaj z nočne izmene, videl žirafa, ki je z jezikom čistila okna najvišjih stanovanj.

In še naslednjo noč je moral kakšen nilski konj hoditi sem in tja pred blokom, kjer je bilo neurejeno peščeno parkirišče zdaj steptano in ravno, da ni bilo več luž.

“Ej, vran,” je rekel Svit v soboto zjutraj, ko sta ga z Ulriko našla spet v sobi v gnezdu, “a so vse te reči povezane s tabo?”

No, vprašal ga je, ni pa seveda pričakoval odgovora. Ker vrani itak ne govorijo.

“Pa so, ja,” je odgovoril vran.

“A,” je rekla Ulrika.

“Lahko se spreminjam v druge živali,” je rekel.

“Kako, da si se sploh ujel v mrežo?” ga je vprašala Ulrika.

“Zanalašč,” je odvrnil vran.

Ulrika in Svit sta začutila, da se soba guga.

Pa ni bil potres.

Samo vran se je spremenil v velikega kondorja in je vzletel. Letel je po zraku, letel je nad morjem oblakov s teraso in sobo in Ulriko in Svitom na hrbtu.

“To je vran, ki izpolnjuje želje,” je rekla Ulrika čez dolgo časa in čisto potih.

“Vran željá,” jo je popravil vran in pristal.

Drugi dan ga ni bilo več. Odletel je naprej.

Pravljica o treh ventilatorjih

Bili so trije bratje ventilatorji. Prvi je bil Silni. Drugi je bil Močni. Tretji je bil Janko. Ta je bil najmlajši, najmanjši in najšibkejši.

Oče ventilator, ki je bil že star, jih je poklical k sebi in jim rekel: “Ne bom več dolgo. Kmalu bom dokončno izpihnil. Pojdite po svetu. Kdor bo našel čudežno stikalo, tistemu bom prepustil kraljestvo.”

So šli.

Gre Silni in piha, piha, vse pred sabo spiha. "Je čuden tale svet," si misli. "Nikjer nikogar." Ampak zagleda tam eno bundo, ki se z obema rokavoma drži za cestno svetilko in vriska.

"Juhu! Juhu! Končno nekaj vetriča! Vetriča, da mi ni vroče v tejle bundi!"

"Ta bo prava," si misli Silni in pristopi.

"A si ti ta prava?"

"Kako ta prava?" vpraša bundica.

"Ta prava, da bi bila skupaj," pojasni Silni.

"To pa, vetriček moj, to pa!" vzklikne bundica in ga objame.

Sta ostala skupaj.

Konec.

Mislim, konec iskanja čudežnega stikala za Silnega.

No, gre po svetu Močni. Ta je bil tako močan kot Silni ali pa še malo bolj, ker je na skrivaj treniral.

Gre, gre in piha, piha, vse spiha pred sabo.

"Je čuden ta svet," si misli. "Nikjer nikogar."

Pa zagleda avionček, ki se muči in muči, vzleta in vzleta, ampak vzleteti ne more. Meglena odeja je predebela, on pa nobene moči, nobenega poguma, da bi letel skoznjo.

Pihne Močni.

"Juhu!" zakliče avionček. Požene ga kvišku, kar poskoči in je že onstran in že leti čez prostranstvo oblakov svojemu cilju naproti.

“Juhu!” vzklikne pa tudi meglena odeja. “To pa dobro vzplapolava in me tanjša!” vzklikne.

Močni piha in piha in piše, da je veselje.

In reče meglena odeja: “Ej, ti, meni je tole všeč, da me vetrič tanjša. Sem taka šlank in potem vsa čedna. A sva midva za skupaj?”

“Kako za skupaj?” vpraša Močni.

“No, tako, ti pihaš, jaz se tanjšam,” odvrne meglena odeja.

“Ja lahko, lahko.” Mu je bila takoj všeč ta meglena odeja, Močnemu, ko ga je tako lepo in prijetno ovila.

Konec iskanja čudežnega stikala za Močnega. Pif!

Itak vemo, da potem tretji zmagaja, da izpolni nalogo, pride do rešitve.

Ni tukaj čisto nič drugače.

Janko je šel po svetu. In je hodil in je hodil. Pa je malo pihljal, ker zelo močno ni mogel pihati. Je bil pač najmlajši in najmanjši in najšibkejši. Malo je upogibal rožice, malo je upogibal najtanjše vejice dreves, malo, čisto malo je mršil lase.

No, je hodil pa se je vmes tako tu pa tam malo usedel. Pa si malo pihljal predse.

Je prišel tako do potočka, po katerem so otroci spuščali ladjice. Take male ladjice iz orehovit lupin z majhnimi jadrca iz zobotrebec in bukovih listov.

“Ej, preveč piha, ladjice nam prevrača,” zakličejo otroci od potoka gor tistim, ki gledajo. Pa je čisto narahlo pihljačkalo. “A lahko kdo izklopi ventilator?”

Pritisne Janina na stikalo ventilatorja. Ck!

Nič več ne piha. Janko sedi gor z otroki pa gleda ladjice. Zdaj se ne prevračajo več.

Se vrne počasi Janko domov.

“Vidim, sine, ti si našel čudežno stikalo,” mu reče oče ventilator.

“Hja, nisem ga jaz, otroci so me izklopili,” reče Janko pa se popraska po vetrnici.

“Vseeno. Tebi predajam kraljestvo. Na.” Tako reče oče ventilator in mu da kraljestvo.

Od takrat naprej včasih piha, včasih pa ne piha.

O stolu, ki je postal prestol

Na balkonu sosednje hiše, tiste nasproti čez Trg svete Barbare, je v drugem nadstropju stal stol. Že mesece je stal tam, pa se ni nihče usedel nanj. Mrzlo je bilo, pihalo je tudi. V takem še človeka zazebe, pa ne bo stola!

Najprej ga je zazeblo v noge, potem v sedalo, potem v naslonjalo, potem pa še pri srcu.

“Pa tule se itak nihče ne briga zame,” si reče in gre.

Gre pa gre.

Se usede nanj muc.

Pa skoči dol.

Se usede nanj vrana.

Pa odleti.

Se usede nanj gospod Stipančič, ki gre iz trgovine.

“Super, da kar takole malo kje kam postavijo kak stol,” sopne in si odpočije.

Pa gre naprej.

Se usede nanj Agata, ko gre iz šole.

In se ji v naročje usede Blanka.

In njej Šime.

In njemu Branko.

In njemu Janica.

Preveč naenkrat jih je. Padejo po tleh. S torbicami vred.

Pa gredo naprej.

Pride stol v pristanišče. V marino pride. Zamišljen, zamišljen. Skoraj je že kdo obsedel na meni. Ampak ni.

Na pomol stopi tako zamišljen, zamišljen, na pomol, ki se maje. No, nekaj kamnitih plošč na pomolu se maje.

Stopi zamišljen, zamišljen na eno tako ploščo pa čof! pade v morje.

Še ni konec.

Ga morski tokovi odnesejo na prostrano morje.

Ga potegnejo iz morja na jadrnico. Ven ga potegne nekdo. Se ne ve čisto natančno, ali je potapljačka ali potapljač.

Ko sname na jadrnici masko, se izkaže, da je potapljačka.

Marina Plavnik. Vsi časopisi pišejo, da je jadralka, potapljačka in kraljica morij.

Je zadovoljna, končno ima na jadrnici en normalen stol.

Se usede gor.

Stol postane prestol. Pač, na njem sedi kraljica: Marina Plavnik, kraljica morij.

O človeku, ki je hitro bral

Bil je človek, ki je tako hitro bral, da mu je samo burja lahko dovolj hitro obračala liste v knjigi.

Spodaj ob tržnici pri morju je bila kavarnica, v katero je prihajal, tam je še posebej pihalo. Najraje pozimi, ko je burja najbolj vlekla. Vsako jutro s kovčkom knjig.

“Vi ste res pogumni,” mu je rekla natakarica. Burja bi jo skoraj loputnila z vrati, ko je stopila ven z njegovo kavo.

“Lepo vam je tu,” je pokomentirala čez čas gospa, ki je stopila iz kavarnice. “Lepo zračno je.” Burja ji je skoraj odnesla debelo kapo, s katero se je pokrivala.

Se je razvedelo, da ta človek hitro bere.

Prihajali so ljudje, mu prinašali knjige.

“A mi lahko samo na hitro poveste, kakšna je zgodba?”

Frrrrrrrrrr! je burja odlistala liste. In je človek, ki je hitro bral, lahko v par stavkih obnovil zgodbo.

Prihajali so tudi študentke pa študentje. S študijsko literaturo. Frrrrrrrr! Jim je na hitro povedal, katere reči so najpomembnejše, in so lažje študirali.

So prihajali tudi otroci. Z debelimi knjigami pravljic.

Frrrrrrrr! je burja odlistala knjigo.

Potem je začel mož, ki je hitro bral, pripovedovati, počasi pripovedovati. Pravljičico za pravljico je pripovedoval.

“Ampak tukaj res piha,” so rekli očetje in mame, ki so prišli z otroki.

“Kaj hočemo, kaj hočemo,” je rekel človek, ki je hitro bral. “Tako je.”

Otrok ni motilo. Zavili so se v bunde in kape in s seboj so prinesli odeje in so posedli okrog po stolih in po klopeh in so se malo stisnili in so poslušali.

A veste, zgodb ni nikoli zmanjkalo. Otrok tudi ne. Včasih je zmanjkalo samo burje. Takrat so bili *samo* starši srečni, presrečni, ker jim ni bilo treba zmrzovati zunaj na vetru.